

Замржкналъ гладенъ подъ чюзда стрѣха,
Духомъ изнуренъ болестъ ма страши?

Нема да кому тукъ домилѣе,
Напрасна болестъ кат' мя сполѣти;
Да мя раздума нѣма тукъ мати,
Додѣ изджкна жялно щѣхъ хрѣхъ!

Сестрица, брата тукъ няма,
Пріятель, роднини ил' съсѣди,
Коиъ разтужки, вѣсели бесѣди,
Охилватъ сърдце въ бѣда голяма.

(3)

Сама утѣха

(Смъртно отчаяніе и единственна любовь).

Много ми е драга наша народность,
Мила ми е много наша родина:
Сладка е любовь, народна гордость!
Нежъ обычямъ сама самина!

С' сърдце желѣзно при сички мжки,
С' бронзена душа вѣвъ тія тѣги,
Смъртъта ми само може забрани,
Турци да колъжъ враги омразни!

Болѣ не е ли минутъ свободенъ?
Се тѣй ли до край ниско заробенъ?